

ÀNIMES A LES MANS

Era 3 de novembre quan tot va començar. Maria, la mare de Carme, em va telefonar des de l'hospital i en sentir les paraules, "Carme ha faltat", vaig caure a terra tot d'una amb llàgrimes regolant per les meues galtes. Em vaig alçar i quan vaig poder reaccionar, vaig córrer cap a l'hospital el més ràpid que podia i en el meu cap no paraven de resonar eixes paraules.

És clar que ja no teníem el mateix contacte que un any abans, havíem començat Batxillerat i ella va voler fer l'artístic, aleshores vam anar a diferents instituts i aquest fet junt a la mort de la seua àvia, ens va separar moltíssim. Mai agafava el telèfon ni responia als missatges, es quedava tot el dia a casa tancada i mai volia saber res de ningú. Pel que m'havien dit, a classe va començar sent un poc tímida, però l'última setmana que la van veure no dirigia la paraula a ningú, és com si haguera estat evadida en un altre món i molta gent assegurava que estava morta en vida. Jo pensava que tot allò eren rumors, a la gent li agradava molt inventar i de segur, n'havien fet d'un xicotet gra d'arena, una muntanya; estaria trista i ja està, però res tant fort com el que deien.

Vaig arribar a l'hospital sense quasi alè i vaig preguntar on es trobava Carme Martí, em van indicar que era al final del corredor del primer pis a mà dreta i vaig seguir corrent sense detindre'm. Mentre pujava en l'ascensor, les cames em tremolaven i em sentia petita enfront a tot el que em rodejava. En arribar la seua mare va eixir i només em va veure em va abraçar abatuda amb l'ànima als peus. Em va soltar i amb un mocador es secava les llàgrimes mentre tractava de parlar gemegant, però s'ofegava amb els seus plors. "Ja no està" cridava, "ja no hi era des de fa temps" replicà el seu pare, a qui pareixia que no li hagués afectat tant la mort de la seua filla. Vaig entrar finalment i allí la vaig veure, pàl·lida, sense vida. Carme sempre havia tingut un somriure que il·luminava qualsevol lloc, i ella desprenia vida, no volia ni saber què li havia passat per a acabar així. "Carme, sóc jo, alça't" li vaig xiuxillejar, "per favor, dis-me que encara estàs ahí", vaig gemecar de manera inútil. Li vaig prémer la mà i en aquell moment és quan vaig veure les benes envoltant les munyiques ensangrentades. De totes les morts possibles, el suïcidi era molt menys esperada que qualsevol de les altres, ja ho havia dit abans, Carme era la persona més alegre del món, mai havia patit cap problema aparentment significatiu: havia tingut a ambdues figures parentals, no li escassejaven els diners i vivia com qualsevol altra adolescent.

Hi havia alguna cosa que no m'acabava de quadrar i després de 'acomiar-me, a l'eixir de la saleta, em van abraçar els seus pares com si fos una altra filla seua i vaig veure que era el moment oportú per preguntar-li al seu pare, què havia volgut dir amb allò que la seua filla ja portava temps morta. Em va dir que si volia anar a per un cafè i m'ho explicaria i vaig acceptar l'oferta. Vam anar amb pas lent i una vegada allí, em va mirar als ulls i em va dir que des de setembre, no era igual, va anar a poc a poc sent més reservada, a l'Institut no havia fet cap amiga encara que moltes l'envejaven, per això pensaven que es tractava d'un cas d'assetjament i van anar a parlar amb la directora. Però, a la directora, li va vindre de nou aquella informació, tant els professors com ella s'havien adonat que la gent envejava a Carme, però en cap moment l'havien agredit ni verbal ni físicament com tractaven d'insinuar els pares. "Aleshores, ho vam atribuir a la mort de Matilda, la mare de la meua dona", va explicar entre llàgrimes l'home. Va prosseguir explicant-me que havien tractat que acudira als millors psicòlegs, però que de cap forma aconseguien traure-la de casa, i que finalment almenys ell, ja havia perdut les esperances perquè la seua filla tornara a ser com abans. "Ara anirem a casa i et donaré una cosa que estic segur que Carme haguera volgut que et quedares", vaig sentir una sensació estranya recurrent tot el meu cos. Després d'haver sentit aquelles paraules, sentia com un benestar seguit d'una angúnia que poc a poc anava creixent. Ens vam acabar el cafè i vam tornar a la saleta, Joan, el pare de Carme, li va dir a la mare que anàvem a casa i vaig sentir com li deia a cau d'orella que seria molt millor si no tornara a veure eixa caixeta dels dimonis i que tant de mal havia fet.

Vaig baixar fins l'aparcament de l'hospital, feia olor a humitat i la roba s'appegava al cos així com a l'estiu quan comença a pondre's el sol. Em vaig fer una cua i vaig pujar al cotxe. Vam conduir callats tota l'estona i li podia llegir en els ulls que es preguntava si havia arribat a sentir la conversa com si patira perquè el seu pla fallara, però el problema era que jo estava perduda, se m'havia contat informació a mitges i no sabia com descobrir l'altra part.

Vam arribar Joan i jo a la casa, va clavar la clau en el pany i lentament s'obrí la porta, entràrem i pujàrem les escales. Es tractava d'una finca antiga, amb uns 30 anys d'antiguetat i no gaudia d'ascensor, així que vam haver de pujar a peu poc a poc, escaló per escaló. La pols es trobava per tots els llocs i em taponava el nas, la barana estava feta de fusta encara que en alguns llocs mancava d'aquesta. Finalment vam arribar dalt de tot, al seu pis i es va obrir la porta, passàrem al corredor i més tard em trobava davant de la seua porta, sentia com m'ofegava l'olor a flors podrides que emanava la casa i em vaig atrevir. Em vaig atrevir

a obrir la porta, tot estava desordenat com si un huracà hagués passat per allí i contrastava molt amb el silenci que regnava a l'habitació. "Apropa't a l'escriptori", em manà amb un to sec el pare. Amb xicotetes passes m'apropí, tremolosa i amb por, l'olor a flors podrides impregnava la cambra de manera més forta que a la resta de la casa. Allí es trobava, es tractava d'una caixeta de música recoberta de vellut roig desgastat, la manovella era daurada, i gairebé que no hi havia quasi llum, brillava. La vaig agafar entre les meues mans i sentí com si Carme s'hi trobara allí, no sabia explicar la sensació, però era única, mai l'havia experimentada i en volia més.

Joan s'acostà i em va acaronar els cabells mentre m'abraçava, "Ves-te'n" em va xiuxiuejar, baix la meua cara de sorpresa. "Tant la meua dona com jo hem patit molt per la mort de Carme i en vore't se'ns evoquen els records i patim el doble" afegí. "És per això que t'hem donat la capsa, perquè és com passà Carme des de setembre, sempre al costat de la capsa, escoltant la música, era com si fos la seua mà" i arrancà a plorar sobtadament.

Tot açò em venia massa gran i resava perquè es tractara d'un somni o d'una broma de mal gust, tot era molt surrealista. Me n'aniria a casa amb autobús, el món em girava i jo no trobava les forces ni per fer un pas més, tenia nàusees i em notava dèbil. Vaig baixar i m'asseguí al banc en què es trobava la parada del bus de baix de casa de Carme. Vaig traure el mòbil per avisar la meua mare que ja tornava però no s'encenia, la bateria s'havia esgotat. "Perfecte", vaig pensar mentre el guardava en la butxaca entre les meues claus i el pintallavis. Ara em trobava sola amb la caixa, jo i la caixa, la caixa i jo. Notava com si em mirara, m'observara, em clavava la mirada esperant a que jo li la tornava, però l'esquivava, tenia por, n'hi havia alguna cosa que no m'agradava de la caixa, encara que al mateix temps era l'únic que em quedava de Carme i notava que junt a la caixa, estava junt amb ella.

Els records els tinc borrosos, no recorde de com vaig arribar a casa, però el següent que recorde és estar gitada al llit amb l'instrument a les meues mans, inspeccionant-lo detalladament i passant les ungles per totes les ranures fins les més petites, com si fóra una xiqueta menuda amb un joguet nou el dia de Reis. El vellut encara que estigué desgastat, era suau com la seda i la manovella era barroca, recarregada i els dits es lliscaven lleugerament. Vaig optar per deixar-la a l'escriptori quan em vaig alçar i amb un gran sospir vaig tractar de tranquil·litzar-me i vaig recordar tot el que havia viscut amb ella i que ara es trobava reduït a res, potser a tan sols una capsa.

Al dia següent em vaig alçar a la matinada, havia somniat que Carme m'avisava, tractava de dir-me alguna cosa però no aconseguia sentir res del que deia, hi havia alguna cosa que m'ho impedia. L'únic que vaig aconseguir desxifrar va ser un "adéu, abans de que siga molt tard" i de sobte desapareixia. Al despertar, vaig sentir com si algú em cridara, els mormols venien de la caixa, em vaig apropar poc a poc, no sabia ni el que estava fent, hi havia alguna cosa que m'atraia i m'incitava a acostar-me, a agafar-la, a sentir-me prop de la meua millor amiga, a tornar-la a la vida; i això tan sols podia fer-ho rodant la xicoteta manovella.

Ja la tenia entre les mans, em vaig enfonsar dins del llit, el qual havia sigut el meu refugi després de la tragèdia, i entre munts de mantes, la vaig apropar a l'orella, estava gelada i em va eriçar fins l'últim racó de la meua pell i finalment, la vaig fer servir. Una melodia va sonar, em va embancar, volia sentir-la una altra vegada, les notes eren suaus, eixien de la capsa per entrar en mi. Em notava més prop de Carme que mai, la sentia amb mi donant-me forces per seguir. La resta de la nit la vaig passar somiant en la melodia, en la calidesa que em transmetia, fins que em despertí.

Van passar els dies i no em podia traure del cap la cançó, era com una droga i poc a poc depenia d'ella, la sensació quan l'escoltar-la era inigualable, el món es tornava millor i quan no l'escoltava tot es tornava fosc, trist, esmorteït. Menjar era un suplici, cada segon sense escoltar la música era un segon ple d'angúnia, de melancolia i d'un malestar insuperable.

Sols volia tornar a casa per a tancar-me i gaudir d'ella, jo tota sola, sols per a mi, meua, de ningú més; ja no quedava amb les meues amigues, potser me la voldrien furta o llevar-me-la i era el meu petit gran secret.

La realitat es tergiversava, em notava marejada, quan algú em parlava, la seua veu es mesclava amb les notes de música i tan sols desitjava que callara, volia estar tota sola per poder gaudir-ne encara millor d'aquella melodia. Un dia estava a classe i vaig sentir com la capsa em cridava, pronunciava el meu nom mitjançant les seues notes i em demanava que la toqués, que agafara la manovella i que la girara; i així vaig fer. Em vaig alçar tota d'una, ballant al so de la melodia, la gent em mirava bocabadada, el professor m'intentava parar, però es que ni jo mateixa em podia aturar, ni volia. Van cridar a la meua mare i

em va portar a casa, esperant una explicació, però m'era impossible sentir-la, em passava com en el somni, no era capaç d'escoltar cap cosa que em deien, la música eclipsava qualsevol intenció d'interactuar amb mi i jo no estava disposada a sacrificar la música per ningú notava que era una desagraïda, que la caixa em donava tot per ser feliç i jo a canvi... no feia res a canvi. No era tan senzill com donar les gràcies, unes simples paraules no eren suficient per a tot el que havia fet per mi, m'havia fet mirar el món millor encara que em trobara sola sense la meua millor amiga. Pensava que gràcies a la capsa, quan més m'adintrara, més prop estaria de Carme, per sempre.

Un dia li vaig preguntar què volia de mi, com podia tornar-li aquest immens favor d' apropar-me a la meua millor amiga, de fer-me feliç com mai ho havien fet. Em va respondre un xiuxiueig a cau d'orella, "Tu, et vull a tu. La teua vida, el teu ser.", vaig assentir i em vaig dirigir on la música em guiava, dalt de tota la finca, al terrat. Allí la música es va aturar i vaig veure la capsa baix del tot, com vaig poder em vaig plantar a ulls clucs a la vora de la barana, era vella i estava oxidada i de segur que podia acabar relliscant i caient-me, però si així era com ho volia la caixa, jo ho faria. Era com la seua ballarina, jo ballava per on ella em dictava amb el seu compàs i mai parava de pegar voltes, enfonsant-me cada vegada més i més. Finalment, de puntetes, vaig veure la capsa baix del tot i em vaig disposar a botar, a deixar-ho tot enrere per ser seua. Sols recorde l'impacte i per sempre quedar en pau.

Quan vaig tornar a ser conscient estava en un lloc obscur, i veia una gàbia, allí hi havien ànimes amb cares de diverses persones, una d'elles era Carme i m'ho va explicar tot. Ara jo també formava part d'aquella melodia, a l'igual que totes persones que havien mort a mans de la capsa.

Jo ho conte des del més enllà, sense possibilitat de tornar, però la caixa segueix pel món, sonant a mans d'una de les seues pròximes víctimes, potser es tracte de tu, la faràs sonar?